

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Roční VI. — Číslo 43

V Žatci dne 16. listopadu 1951

Cena 3 Kčs

Se Sovětským svazem na věčné časy!

Ve výroční den Velké říjnové socialistické revoluce byl zahájen „Měsíc československo-sovětského přátelství“. Všechen náš lid, dělníci a rolníci, pracující inteligence, naše mládež — my všichni dáme v tyto dny výraz svým hlubokým citům věčného přátelství k Sovětskému svazu, k jeho statečnému lidu, k jeho hrdinné Rudé armádě, jež nám v památných květnových dnech přinesla na pásech svých tanků osvobození. Měsíc československo-sovětského přátelství, každoroční a tradiční, neslouží účelům a cílům propagačním. Je projevem citu našeho lidu, který chováme každý z nás a všichni společně — v našich srdcích, neboť přátelství a spojení se Sovětským svazem je jednou z nejcennějších hodnot, jakou jsme kdy získali. A odtud ono rozhodnutí jít věrně v nerozlučném přátelství se Sovětským svazem na věčné časy!

Je to přímo symbolické, že „Měsíc československo-sovětského přátelství“ zahájíme u příležitosti výročí Velké říjnové socialistické revoluce. Vždyť ona to byla, jež zrodila Sovětský svaz a postavila jej na místo nejpřednější mezi všemi státy, ona zahájila novou éru v dějinách lidstva a všechny význačné rysy této éry — osvobození člověka od vykořisťování, osvobození práce — vtiskla jako pečeť Sovětskému svazu, prvnímu socialistickému státu na světě. Od té doby se také datuje přátelství československého lidu k lidu sovětskému, přátelství buržoasií potlačované, ale přesto stále více rostou-

cí úměrně s tím, jak rostl a sílil Sovětský svaz, jeho výstavba. Československý lid, vedený pokrokovými vůdci našeho národa a později slavnou Komunistickou stranou Československa, pochopil význam zrození socialistického státu hned v revolučních říjnových dnech a poznal, že osvobození může přijít jen po jeho vzoru nebo s jeho pomocí. Velká říjnová revoluce byla podnětem k lepšímu organizování našeho dělnictva v boji za osvobození a zářným vzorem.

Československo-sovětské přátelství se ještě více utužilo v osudných dnech Mnichova. Český a slovenský lid, zrazený a opuštěný západními kapitalistickými státy, na něž buržoasní českoslovenští státníci orientovali svou politiku, stál na okraji propasti, vydán na milost a nemilost německému nacionalismu a fašismu. A v těchto tragických dnech stál věrně na naší straně spojenecký Sovětský svaz. I když zaprodání naší politikové znemožnili Sovětskému svazu, aby nám přispěl svojí pomocí, poněvadž se báli nového socialistického státu, který jim věstil záhubu, i když tyto své obavy a strach maskovali různými výmysly — přece se nepodařilo zakrýt našemu lidu pravdu. Český a slovenský národ dobře rozuměl a poznal, kdo v těchto dnech chtěl opravdu pomoci a kdo zradil. Proto, když Československou republiku obepjal stín hákového kříže, zraky našeho lidu se obrátily k velikému Svazu sovětských socialistických republik. I v nejtěžších chvílích jsme vě-

řili, že přijde den, kdy i na naší ulici bude svátek, jak nás v tom utvrzovala Stalinova slova. A až porobení, pomáhali jsme všemi silami jeho příchodu. A od východu, kde září hvězda nového světa, přišel.

Byly to památné květnové dny roku 1945, v nichž přátelství našeho lidu k Sovětskému svazu, den ze dne silnější a mohutnější, vyvrcholilo. Sovětský svaz nám přinesl svobodu! Jak nebýt vděční, jak nemilovat? A v tyto památné dny celý náš národ složil přísahu: se Sovětským svazem až na věčné časy! V něm je záruka, že se již nikdy nebude opakovat Mnichov, že již nikdy nebude nezaměstnanosti, hladu, že se již nebude střílet do dělníků, žádajících spravedlnost historicky nutnou. Ve dnech našeho osvobození Rudou armádou padlo rozhodnutí jíti za příkladem, ve stopách a podle vzoru Sovětského svazu k socialismu.

Tato velká myšlenka ovládá nyní celý náš život. Naše reakce nám chtěla v únoru v nastoupené cestě bránit. Nedali jsme se, neboť již žádná síla nemůže zastavit nový proud našeho života. Opření o Sovětský svaz, o jeho zkušenosti, vykročili jsme k lepším a radostnějším dnům — socialistickému zítřku. Na naší cestě je nám rádcem a pomocníkem Sovětský svaz. A je nám i zárukou, že svého cíle dosáhneme. Sovětský svaz je naším přítelem, spojencem a naší oporou. Za jeho přátelské podpory a spojení můžeme v klidu a bezpečí pracovat na výstavbě socialismu v naší vlasti, budovat továrny,

města, dávat novou tvář našim vesnicím a celý život měnit. Sovětský svaz je nám záštitou a zárukou míru. Dnes, kdy svět je dočasně rozdělen do dvou táborů, tábora skutečné a pokrokové demokracie, míru a socialismu a tábora imperialismu a války, si to zvláště jasně uvědomujeme. A naplňuje nás hrdosť a vědomím bezpečnosti skutečnost, že v tomto mírovém táboře je i naše pevné místo. V něm, ve svazku se všemi pokrokovými státy a pod vedením Sovětského svazu můžeme jediné zaujmout pravé místo ve světě, který nezadržitelně spěje k socialismu. Jdeme s důvěrou, silní a pevní vstříc dalšímu vývoji a budoucnosti. Přátelství se Sovětským svazem je nám zárukou, že cíle dojdeme, že promění se v skutek to, o čem náš národ dávno sní a za co bojovali a umírali stateční jeho synové. Oběti, které přinesli naši padlí, nebyly marné, neboť vydávají a ještě mnohonásobně vydají své plody.

Velká myšlenka přátelství československého lidu se Sovětským svazem projevuje se především činy. Projevuje se stejně v oblasti politické, či kulturní. Vidíme to denně v našem životě, na stavbách nových továren, v dílnách a kan-

celářích, kde všude se šíří po vzoru sovětských pracujících socialistické soutěžení, roste údernické hnutí a množí se počet zepšovacích návrhů. Naše kultura rovněž odráží tuto myšlenku; stále více a více obrací svou pozornost k lidu, čerpá z jeho umění a vytváří díla hodnotná, pravdivá. A projevuje se to i v „Měsíci čs.-sovětského přátelství“. Naši pracující ze závodů a vesnic hlásí se k Sovětskému svazu svými pracovními závazky, řídí se jeho budovatelským vzorem.

Tak „Měsíc čs.-sovětského přátelství“ znovu ukáže, jak hluboko je zakořeněna v našem lidu láska k Sovětskému svazu, stojícímu v čele všech bojovníků za mír a za socialismus. A ještě více zmohutní masová organizace přátelství se Sovětským svazem. Svaz čs.-sovětského přátelství, další statisíce stanou se jeho členy, aby v jeho řadách poznávaly život sovětských lidí, úspěchy Sovětského svazu, aby čerpaly sílu k překonání úkolů naší pětiletky, aby urychlily výstavbu socialismu. Právě v tom, na výstavbě socialismu v naší zemi, je

hlavní a rozhodující projev našeho vztahu k Sovětskému svazu. Neboť jen ten miluje Sovětský svaz, kdo miluje svou vlast, kdo jí dává svou práci, kdo z ní buduje pevnou baštu míru, nedílnou součást tábora míru, demokracie a socialismu. Československý lid si v měsíci československo-sovětského přátelství uvědomuje význam spojeneckého a hospodářského svazku se Sovětským svazem pro svou politickou i hospodářskou nezávislost. V oblasti politické je nám Sovětský svaz zárukou naší samostatnosti a svobody a v oblasti hospodářské zárukou rozvoje našeho průmyslu a zemědělství tak, abychom co nejdříve vybudovali v naší vlasti socialismus.

Proto československý lid — jak to prohlásil prezident republiky Klement Gottwald na únorovém zasedání ÚVKŠČ — bude chránit jako oko v hlavě spojenectví a přátelství s velkým Sovětským svazem a zůstane až do konce věrný velikému Stalinovi.

Bojovníci za svobodu vítají pevné přátelství s NDR

Příjezd presidenta Německé demokratické republiky Wilhelma Piecka, na návštěvu naší republiky cení členstvo Svazu bojovníků za svobodu jako velmi významnou politickou událost.

President Pieck k nám přijel jako hlava nového Německa, Německé demokratické republiky, které je Německem lidu, výstavby nového života a míru. President Pieck přijel k nám, aby se svou delegací ujistil a ubezpečil náš lid o tom, že němečtí pokrokoví lidé nejen v NDR, ale i v západním Německu, chtějí žít s ostatními národy Evropy a zejména se svými sousedy v upřímné přátelské spolupráci.

Pro pravdivost toho máme velmi jasné důkazy. Vzájemně si vyměňujeme výrobky a zboží, vzájemně používáme významné tvorby jejich i našich umělců, spisovatelů i jiných kulturních pracovníků a dokonce se dnes ve školách Německé demokratické republiky vyučuje také češtině a polštině, aby to prospělo při prohlubování našich vzájemných styků.

My, bojovníci za svobodu, z I. a II. světové války, plně věříme představiteli nového Německa, presidentu Wilhelmu Pieckovi, že náš vzájemný poměr bude do budoucnosti stále lepší a lepší. Vždyť Wilhelm Pieck je z nás, jeden z nejprůběžnějších účastníků odboje proti

nacismu a fašismu. Věříme mu proto, že jest synem lidu, dělníkem, který celý svůj život zasvětil boji za svobodu utlačovaných a vykořisťovaných mas a který svým bojem proti nacismu, proti válce a za mír po boku Sovětského svazu spolu se všemi těmi, kteří šli za ním, dokázal lidu celého světa, že není Němec jako Němec. Dokázal, že v německém národě jsou síly, které proti úsilí vlastních kapitalistů a anglo-amerických imperialistů sjednotí Německo a vytvoří z něj Německo demokratické a pokrokové, pevně stojící ve světové frontě míru.

JAN VODIČKA,
poslanec a předseda SBS

Generálové Wehrmachtu ve službách Wall-Streetu

Před několika týdny nadiktovaly USA ve Washingtonu a Ottawě svým satelitům usnesení o urychleném včlenění západního Německa do agresivního atlantického paktu. Amerikanisovaný Wehrmacht má tvořit hlavní údernou sílu t. zv. „evropské armády“. Hitlerovští generálové přicházejí opět na scénu nikoliv jako pouzí vojenští odborníci. V poslední době se USA snaží, aby je uvedla i na politickou scénu. Již počátkem letošního roku zástupci německé vojenské kliky byli přizváni k jednání o vytvoření „evropské armády“. Nyní již vystupují hitlerovští generálové jako nejbližší důvěrníci bonnského „kanceláře“ Adenauera a amerického vrchního komisaře Mac Cloye při připravování celé soustavy dohod, jimiž se má stát západní Německo předmostím amerických agresorů.

Americko-anglická politika používání kasty německých militaristů pro cíle agrese, směřující proti mírumilovným národům, není ničím novým. Již po prvé světové válce západní mocnosti dovolily, aby pruský generální štáb mohl být znovu obnoven přes zákaz versailleské smlouvy.

Po rozdrčení hitlerovské „třetí říše“ Washington a Londýn nastoupily stejně nebezpečnou cestu. V první době ovšem nemohly vystupovat tak otevřeně jako před čtvrt stoletím. V paměti národů byla ještě příliš svěží vzpomínka na zvěrstva, jichž se dopustila hitlerovská soldateska v druhé světové válce. Proto si americko-angličtí advokáti fašismu vytkli především dva úkoly: 1. zachránit nacistické militaristy před spravedlivou odplatou; 2. poněkud připravit jejich „rehabilitaci“.

Americko-anglické úřady na čas odstranily s očí veřejnosti elitu hitlerovské generality. Halder, Gunderian a jiní, musili strávit rok nebo dvě léta v komfortním vězení, v němž se zabývali organizací výzvědné služby a rozpracováním plánů na znovuvybudování pravidelné německé armády. Současně Pentagon rozvinul širokou propagandu, jejímž účelem bylo vytvořit mythus, podle něhož za všechny zločiny, spáchané proti radě národů, má přímou odpovědnost Hitler a nikoliv fašistická vojenská klika.

Do této propagační kampaně se zapojili nejen němečtí generálové (na př. Halderova brožura „Hitler jako vojevůdce“ byla vydána ve

statistickém nákladu), nýbrž i americko-anglický reakční tisk. Anglický konservativní publicista Liddel-Hart vydal knihu „Co vypravují němečtí generálové“, jež vyšla současně v Londýně a New Yorku.

Počátkem letošního roku Pentagon rozhodl, že „nevinost“ německé vojenské kliky možno považovat za „prokázanou“. Za svého pobytu v západním Německu generál Eisenhower prohlásil, že je ochoten zapomenout na minulost a že nepochybuje o „eti německé uniformy“. To byla předehra k dalšímu kroku Washingtonu — k právě otevřeného spojení s agresivními silami západního Německa.

V té době již drtivá většina hitlerovských generálů, kteří našli bezpečný útulek v bonnském „státu“, byla již ochotna v kterýkoliv okamžik splnit mobilizační rozkaz USA a znovu obléci uniformu, tentokrát amerického střihu. Bývalý americký bonnský guvernér v západním Německu generál Cloy již r. 1948 učinil příslušnou generální zkoušku. Vystoupil se šleným plánem tankového pochodu na Berlín a rozeslal nejvyšším důstojníkům Wehrmachtu mobilizační rozkazy. Jedině pevné stanovisko SSSR v berlínské otázce a odhodlanost německého lidu hájit věc míru zmařily tento provokační americký plán.

Nyní již Pentagon nemůže zakrýt skutečnost, že široce používá služeb hitlerovské vojenské kliky. Přednost mají generálové s „východními zkušenostmi“. Tito generálové tvoří nejbližší okolí Eisenhowerova. Předsedou Svazu německých vojáků byl jmenován na žádost Mac Clayovu hitlerovský generál plukovník Friesner, který velel armádnímu sboru na východní frontě. Politika USA směřující k obnovení výsad a práv kasty německých militaristů je fašistickou generalitou hloucně schválena. Generál Ramcke, tento známý nacistický kat Francie, prohlásil, že němečtí generálové musí vše vsadit na USA.

Jádrem nového Wehrmachtu mají být kádry různých svazů hitlerovské armády, které smutně prosululy svými zvěrstvy, spáchanými na okupovaných územích. K těmto svazům patří různé esesácké útvary, mezi nimiž divise „Gross-Deutschland“, „Legion Kordon“, oddíly fašistických parašutistů, sjednocené ve Svazu „Zelení dáb-

lové“, oddíly německé jízdy a j. Znamý generál von Manteuffel, bývalý velitel divise „Gross-Deutschland“ prohlásil, že v těchto vojenských sdruženích se členstvo nezabývá jen vzpomínkami. Vedoucí činitelé vojenských organizací v západním Německu nyní vystupují s požadavkem, aby byli ihned propuštěni na svobodu váleční zločinci.

Američtí agresori a jejich západoněmečtí partneři přistoupili nyní i k obnovení činnosti německého generálního štábu, ministerstva vojenství a konečně i vojenského kabinetu v Bonnu. Generální štáb podle francouzského časopisu „Action“ je zatím maskován jako „organizační občanský generální štáb“.

Ve Washingtonu i v Bonnu si uvědomují, že růst protiválečné nálady a rozmach hnutí obránců míru v západním Německu ohrožuje celou myšlenku obnovení Wehrmachtu. Aby se na každý případ zajistili, američtí generálové a jejich němečtí spojenci se rozhodli, aby byla v západním Německu zavedena dvouletá vojenská povinnost a aby byl zesílen policejní teror proti bojovníkům za mír a jednotu Německa. Současně byla zahájena široká kampaň, jež má přinést „remilitarisaci mozků“. V této kampani hlavní úlohu má schumacherovská banda a německá soldateska. Přitom americké úřady doporučují hitlerovským generálům, aby své revanšistické výzvy provázeli pro zvýšení účinku řinčením zbraní. Tak esesácký generál Kumm, bývalý velitel Hitlerovy osobní gardy, nedávno prohlásil: „Jsme hotovi bojovat za životní prostor“. Generál Friesner žádá, aby byly Německu vráceny východní země. Američtí imperiaलिisté a jejich západoněmečtí spojenci se velmi mýlí, jestliže předpokládají, že mírumilovné národy a sám německý národ budou nečinně přihlížet k tomu, jak se západní Německo stává předmostím nové agrese a mladá německá generace americkou potravou pro děla. V Německu dnes působí mocné síly, jež jsou s to zmařit nové americké spiknutí proti světu.

V tomto boji za mír a jednotu Německa má německý lid bezpečnou podporu všeho pokrokového lidstva.

Podle čas. „IZVĚSTIJA“

Zostřená krise koloniálního systému imperialismu

Velká říjnová revoluce zahájila novou epochu v dějinách lidstva — epochu porážky kapitalismu a vítězství socialismu. Rozvkláala vládu imperialismu nejen v mateřských zemích, nýbrž i v koloniích, a závislých zemích, v nichž zahájila éru období osvobozenecských revolucí.

Sovětská vláda v Rusku, která upevnila svobodu a rovnoprávnost národů, jakož i jejich irvalé přátelství, ukázala ujařmeným národům všech zemí cestu k osvobození. Po Říjnové revoluci se koloniální svět stále otrásá pod mocnými údery národně-osvobozenecského hnutí. Říjnová revoluce sjednotila do jednotné fronty proti imperialismu revoluční hnutí dělnické třídy a pracující masy v kapitalistických zemích Západu, jakož i národně-osvobozenecské hnutí koloniálních a závislých zemí. Bojující za osvobození z imperialistického jha, národy kolonií a závislých zemí vystupují jako spojení proletariátu kapitalistických zemí ve společném boji proti imperialismu.

V ohni osvobozenecských bojů v koloniích a závislých zemích vznikly vedoucí organizace proletariátu, komunistické a dělnické strany, které rozšiřují stále více svůj vliv v masách pracujících. Vystoupení proletariátu v úloze hegemonu národně-osvobozenecského hnutí mění od základu osud ujařmených národů. Proletariát, tato opravdová revoluční síla spojuje pod svým vedením široké lidové masy a tvoří jednotnou národní, protiimperialistickou frontu v boji za odstranění imperialistického útisku a za vybojování svobody a nezávislosti ujařmeným národům.

Hluboká krise koloniálního systému imperialismu, který tvoří nezlučitelnou součást všeobecné krise kapitalismu, se ještě více prohloubila po druhé světové válce. Nová mocná vlna národně-osvobozenecského hnutí zachvátila všechny koloniální a závislé země a otrásla základy koloniálního systému imperialismu. Přinesla osvobození z imperialistického útisku stamilionům obyvatelů koloniálních a závislých zemí, které si nyní budují nový život.

Po dlouhou dobu národy Afriky, Latinské Ameriky a mnohých asijských zemí byly zotročeny imperialisty Anglie, USA, Francie a jiných zemí a jsou nemilosrdně vykořisťovány. Kolonie a závislé země podrobené a vykořisťované finančním kapitálem jsou hlavním

zdrojem jeho sil. Imperialismus nemůže existovat bez lupičského vykořisťování národů koloniálních a závislých zemí. Úloha kolonií jako sítery pro ukládání kapitálu, jako trhu pro odbyti zboží, jako zdrojů přírodního bohatství, jako rezerv laciné dělnické síly a jako vojensko-strategického předmostí zvláště vyrostla v období všeobecné krise kapitalismu. Za své vlády v koloniích a nadvlády v závislých zemích imperialisté činí z těchto zemí agrárně-surovinové přívěsky zemí mateřských. Imperialismus vyssává všechny síly zotročných zemí a vhnáí ujařmené národy do bída a hladovění.

Po druhé světové válce vzhledem k tomu, že se soustavy kapitalismu vypadly nové země, angličti, američti a ostatní imperialisté ještě vystupňovali loupeživé vykořisťování národů koloniálních a závislých zemí. Stále větší část národního důchodu tvoří zisky plynoucí zahraničním monopolům z koloniálních a závislých zemí. Podle oficiálních dat v pěti poválečných letech (r. 1946—1950) získ amerických monopolů z investic uložených za hranicemi činil 7 miliard dolarů. Z toho takřka polovina připadá na latinsko-americké země, ujařmené Wall-Streetem, Anglo-iránská naftová společnost v r. 1948—49 měla zisk 131,4 milionů liber sterlingů, při čemž iránské vládě se z toho všeho dostalo jen 8 milionů liber sterlingů.

Poválečné období se vyznačuje dalším hospodářským úpadkem koloniálních a závislých zemí. Imperialisté vyvážejí z Afriky všechny suroviny a více než polovinu potravin, zatím co africké obyvatelstvo umírá hladem a epidemickými nemocemi.

V poválečném období v důsledku dumpingu, prováděného Američany a Angličany, zboží těchto zemí zaplavilo koloniální a závislé země a rozvrací domácí průmyslové podniky, pokud ovšem netěží strategické suroviny. Průmyslová výroba Indie stagnuje a také Irán a Turecko prodělávají velký úpadek průmyslové výroby. Přitom američti a angličti imperialisté přímou horečně zesilují těžbu vojensko-strategických surovin v koloniálních a závislých zemích. USA dovážejí z kolonií a závislých zemí plně tři čtvrtiny veškerého množství surovin, dovážených z celého světa.

Ve většině koloniálních a závislých zemí potravinářská výroba stále ještě nedosáhla předválečné

úrovně. Zemědělství, jež je v těchto zemích nerozlučně spojeno s feudálními přežitky, upadá stále více a více. Na př. v Indii podle oficiálních dat byla v r. 1950 až 1951 sklizeň obilí o 10 mil. tun menší než v předválečných letech.

V koloniích a závislých zemích nepřetržitě vzrůstá nezaměstnanost. Dělníci jsou nemilosrdně vykořisťováni, v širokém rozsahu je používáno rasové diskriminace, nucené práce a jsou v platnosti protidůvě reakční zákony. Domorodí dělníci, kteří vykonávají nejtěžší práce, dostávají nejnižší mzdy. Bydlí ve špinavých doupatech. Mzdy domorodých dělníků v Belgickém Kongu jsou desetkrát nižší než v Belgii.

Po druhé světové válce většina kolonií je jako dříve sousředěna v rukou imperialistů Anglie, Francie, Holandska a Belgie. Avšak v boji za světovládou loupeživé americké monopoly pronikají stále hlouběji do hospodářství koloniálních a závislých zemí Asie, Afriky a Latinské Ameriky a stále více odtud vytlačují anglické, francouzské a ostatní kapitalisty. Čím více se stává Anglie, Francie a ostatní západoevropské země závislé na USA, tím více si podrobují americké monopoly kolonie těchto zemí.

Národně-osvobozenecské hnutí v koloniálních a závislých zemích se vyznačuje novými rysy. Vykristalisovala se vedoucí úloha proletariátu, který soustředil kolem sebe všechny vlastenecké síly v jednotné národní frontě bojující za svobodu a nezávislost lidu. Zesílil protiimperialistický a protifeudální ráz celého boje. V řadě koloniálních a závislých zemí národně-osvobozenecské hnutí nabývá formy osvobozovacího boje, vznikají nár.-osvobozenecské armády. Za úspěšného revolučního boje v řadě zemí vznikly nezávislé, lidově demokratické státy. Do obrovské fronty osvobozenecského a protiimperialistického boje se stále více začleňují ujařmené národy Asie, Afriky a Latinské Ameriky. Přitom nár.-osvobozenecské hnutí stále více splývá s třídním bojem proletariátu kapitalistických zemí a se světovým hnutím obránců míru.

Nejvýraznějším zjevem nové historické etapy národně-osvobozenecského hnutí koloniálních a závislých národů je vítězství velkého čínského lidu, jež vedlo k utvoření Čínské lidové republiky. Na území bývalých kolonií byla utvo-

řena Korejská lidově demokratická republika a Demokratická Republika vietnamská. Tato vítězství znamenají novou tržninu v imperialistickém táboře na východě, další oslabení celého systému imperialismu a další prohloubení krise koloniálního systému.

Osvobozenec Čína pod vedením své slavné komunistické strany úspěšně upevňuje lidově-demokratické zřízení. Lidová čínská vláda uskučňuje pozemkovou reformu, která učinila konec panskví statkářů. Úspěšně se rozvíjí i čínský průmysl. Význačných úspěchů bylo dosaženo v oblasti nově demokratické kultury.

Utvoření Čínské lidové republiky velmi značně zvýšilo síly protiimperialistického, demokratického tábora a otevřelo novou stránku v dějinách osvobozenec hnutí asijských národů. Vítězství čínské lidu upevnilo ujařmené národy v jejich rozhodnutí bojovat za svou svobodu a nezávislost. Již přes rok bojuje hrdinný korejský lid s pomocí čínských dobrovolníků proti americkým interventům, aby uhájil svobodu a nezávislost své vlasti. Přes šest let již úspěšně bojuje vietnamský lid proti francouzským kolonisátorům. Vláda demokratické Vietnamské republiky rozšířila svou moc již na devět desetin území země.

Již čtvrtý rok bojuje malajský lid proti anglickým kolonisátorům. V Burmě bojuje již přes tři léta lid proti anglickým kolonisátorům a značná část území této země je v moci lidové vlády. Úporně bojuje za svou svobodu a nezávislost filipínský lid, který vytvořil svou národně-osvobozenec armádu Hukbonk.

Zvlášť velký význam má stále vzrůstající národně-osvobozenec hnutí v Indii, která je poslední velkou závislou a polokoloniální zemí v Asii a kterou podmanitelé ještě vykořisťují. Milionové masy indického obyvatelstva se postupně zapojují do boje. Dělnická třída bojuje v městech a rolníci na vesnicích. Přes všechny překážky roste a mohutní Komunistická strana Indie, která vystupuje před lidem jako strana národní svobody a lidové demokracie. V návrhu programu Komunistické strany Indie se zdůrazňuje, že strana má za to, že již uzrála doba k tomu, aby na místo nynější protidemokratické a protilidové vlády přišla lidově demokratická vláda na podkladě koalice všech demokratických, protifeudálních a protiimperialistických sil v zemi. Komunistická strana Indie prohlašuje, že bude bojovat za úplnou národní nezávislost a demokracii, za likvidaci feudalis-

mu, za odevzdání půdy rolníkům, za konfiskaci britského kapitálu, za rozchod s britským imperiem, za zřízení lidově demokratické vlády, která bude vládou dělníků, rolníků, střední třídy a národní buržoasie.

Komunistická strana Indie organizuje jednotnou, demokratickou, protiimperialistickou frontu a napravuje přitom omyly levicáckých živlů, jež příliš pospíchají, chtějí přeskóčit demokratické stadium revoluce a nechtějí pochopit, že polokoloniální charakter země vyžaduje sjednocení všech protiimperialistických tříd a sil v boji proti feudálním silám a za národní osvobození.

Do společné fronty boje s imperialismem se vradily i národy Latinské Ameriky a Afriky. Protiimperialistické hnutí se rozvíjí na Blízkém a Středním Východě, zejména v Iránu, Egyptě, Iraku a Syrii. Na nátlak veřejného mínění egyptská vláda nedávno vypověděla nevolnickou smlouvu, kterou vnutili angličtí imperialisté Egyptu roku 1934. Angličtí imperialisté se snaží udržet v Egyptě své posice pomocí ozbrojených sil a terorem. Egyptský lid bojuje za likvidaci nadvlády cizího imperialismu ve své zemi.

V řadě koloniálních a závislých zemí dělnická třída vystupuje jako organizátor národně-osvobozenec hnutí. Rostou a mohutní komunistické strany, které miliony pracujících uznávají za své vůdce. Ve všech koloniálních a závislých zemích rovněž vyrostly a zmohutněly masové odborové svazy. Členem Světové federace odborových svazů je zejména Konfederace pracujících Latinské Ameriky, Všeindický kongres odborových svazů, indonéské, malajské a jiné masové odborové svazy.

Hlavním spojencem proletariátu v boji proti útisku feudálů a imperialistických kolonisátorů v koloniálních a závislých zemích jsou rolníci. Národy kolonií a závislých zemí se nemohou osvobodit z imperialistického útisku bez současného boje s feudály a s reakční velkoburžoasi, jež jsou hlavní oporou imperialismu v koloniích.

Zkušenosti z národně-osvobozenec hnutí ukazují, že nejdůležitější podmínkou osvobození ze jha imperialismu je vytvoření široké všenárodní fronty, sdružující dělnickou třídu, rolnictvo, inteligenci a národní buržoasii pod vedením komunistické strany. Za nevidaného rozmachu národně-osvobozenec hnutí imperialisté se uchylují k různým manévřům a podvodům. Tak roku 1946 USA udělily Filipínám „nezávislost“ a r.

1947 Anglie „darovala“ Indii, Pakistanu a Ceylonu statut dominií, Burmě pak formální „nezávislost“.

Nejhorším nepřitelem národů koloniálních a závislých zemí po druhé světové válce jsou angličtí a američtí imperialisté. Všude zřizují a podporují nejreakčnější teroristické režimy. Američtí podněcovatelé války obnovují japonský militarismus, aby mohl znovu vystoupit jako nemilosrdný kat národů v Asii, bojujících za svou svobodu. Američtí imperialisté organizovali intervenci v Koreji. Všechny mírumilovné národy světa vidí, jakými krvavými metodami se snaží imperialisté ztotožnit Koreu.

Aktivními pomocníky imperialistů v jejich snaze udusit národně osvobozenec hnutí ujařmených národů jsou pravicoví socialisté. Labouristická vláda se dopouštěla ohavných zločinů v Malajsku, Burmě a v jiných zemích. Francouzští pravicoví socialisté podporují válku vedenou proti vietnamskému lidu. Roku 1947—1948 za povstání na Madagaskaru francouzští kolonisátoři pobili 90.000 obyvatelů tohoto ostrova.

Mezi národy koloniálních a závislých zemí roste každým dnem nenávisť k americkému a anglickému imperialismu. Jejich boj za svobodu a nezávislost splývá s bojem, který vedou národy všech zemí proti americko-anglickým podněcovatelům války. Národy koloniálních a závislých zemí si stále více uvědomují, že jejich boj za národní nezávislost nelze oddělit od boje za mír a proti agresivním plánům podněcovatelů nové války. Podepsání smlouvy o přátelství, spojení a vzájemné pomoci mezi Čínou a SSSR je mocnou zárukou v boji vedeném proti agresi a za udržení míru a bezpečnosti na Dálném Východě a v celém světě.

V koloniálních a závislých zemích stále mohutní boj za mír a proti americkým podněcovatelům nové světové války. Skoro ve všech těchto zemích byly zřízeny národní výbory boje za mír. V mnohých zemích se konaly kongresy obránců míru. Mezi národy koloniálních a závislých zemí se stále šíří rozvíjí hnutí za uzavření paktu míru mezi pěti velmocemi. Výzvu světové rady míru již podepsaly miliony obyvatelů koloniálních a závislých zemí.

Mocný vzestup národně-osvobozenec hnutí v závislých a koloniálních zemích v poválečném období otřásá celým systémem světového imperialismu a je důkazem toho, že zánik imperialismu je nevyhnutelný a že ideje marxismu-leninismu vítězí nade vším.

Podle čas. „PRAVDA“

FOND PRO VYBUDOVÁNÍ POMNÍKU OBĚTEM ČESKÉHO MALÍNA

Na křtinách u krajana Vladimíra Kostky v Korunní Stráži na Karlovarsku, konaných dne 28. X. t. r., bylo vybráno z podnětu sestry Anny Longové a Antonie Sochorové 1.250 Kčs na Fond pro vybudování pomníku obětem Českého Malína v Žatci. Dary věnovali: Kostka V. 100 Kčs, Kosner Josef 100 Kčs, Bělohávek 200 Kčs, Kostka V. 200 Kčs, Hlaváč 100 Kčs, Žofka Jan 100 Kčs, Longová A. 200 Kčs, Sochorová 100 Kčs, Novotný F. 100 Kčs, Holdšvédová 50 Kčs.

Všem dárcům co nejsrdečněji děkujeme. Novokřtenci přejeme, aby propíval k potěšení rodičů.

Na svatbě Jana Doležala se sl. Antonín Linhartovou bylo z podnětu V. Grindlera a J. Hlušáka vybráno 1230 Kčs. Tento obnos byl věnován na vybudování pomníku obětem Českého Malína v Žatci.

Všem, kdož se o uskutečnění sbírky zasloužili a štědrým dárcům srdečně děkujeme. Novomanželům přejeme mnoho štěstí na cestě dlouhým a radostným životem.

Dary na vybudování pomníku pomníku v Olbramovicích

Na vybudování pomníku v Olbramovicích volyňským Čechům, bojovníkům za svobodu, kteří padli ve druhé světové válce, přispěli svými dary tyto krajané ze Žatce: (čísla rozumí se v Kčs)

Antonín Pírožek 500, Jaroslav Matouš 500, Alexandr Zárybnický 500, Vladimír Pírožek 500, Jaroslav Hradec 500, Josef Žitný 300, Vladimír Matouš 500, Oldřich Jirkovský 500, Stanislav Matouš 500 — celkem 4.300 Kčs.

Paní M. Hakenová z Varnsdorfu věnovala na postavení pomníku v Olbramovicích 300 Kčs.

Všem dárcům srdečně děkuje

Výbor

V Branišovicích byla provedena sbírka na vybudování pomníku v Olbramovicích volyňským Čechům, kteří padli ve druhé světové válce jako příslušníci čs. zahraniční armády ze SSSR. Na sbírku, která vynesla 2.600 Kčs, přispěli: (čísla se rozumí v Kčs)

Sýkora Vladimír 100, Charouzek Josef 100, Kolář Josef 100, Sýkora Antonín 50, Švajgr Antonín 100, Žák Antonín 100, Dufková Marie 50, Vaňková Antonie 100, Charouzek Josef 100, Javůrek Josef 100, Kalíš Vladimír 50, Charouzek Vladimír 50, Hejral Josef 50, Klobá-

sovský Antonín 200, Robl Antonín 100, Pírožek Štěpán 100, Šítar Josef 100, Milerová Marie 500, Šimek Josef 100, Veselák Josef 100, Ajsingr František 50, Charouzek Vladimír 100, Javůrek Vladimír 100, Hejral Vladimír 100.

Na stavbu pomníku padlým volyňským Čechům v Olbramovicích přispěli dále tyto krajané:

Z Olbramovic: Robert Kyselka 500, Emil Kačírek 200.

Z Lidměřic: Emilie Holasová 500, Emilie Šimonová 500, Václav Brynda 500, Vlad. Krystián 300.

Z Babic: Josef Svatuška 500, Vladimír Svatuška 500.

Z Želovic: František Haken 100, Václav Haken 100, Václav Pichtr, 27 - 400.

Z Branišovic: Marie Maryšková 500.

Všem dárcům srdečně děkuje

Výbor

Budujeme sociální fond

Na křtinách dvojčátek Jiříka a Jiřinky Doležalových, konaných dne 21. 10. 1951 v Horní Libině, bylo vybráno z podnětu kmotrů Rostislava Doležala a Václava Fencla 1.920 Kčs, kterážto částka byla rozdělena rovným dílem na účely místní pravoslavné církve v Horní Libině a na sociální fond pro podporu sirotek po padlých vol. Čechů.

Děkujeme srdečně všem dárcům a rovněž iniciátorům sbírky. Rodičům upřímně blahopřejeme k významné rodinné události a přejeme jim i jejich ratolestem vše nejlepší.

Malý oznamovatel

Hledám sestru Marii Junkovou, roz. Duřpekovou neb její děti, sestru Amalii Doležalovou neb její děti, sestru Annu Ulmerovou nebo její děti, bratra Karla Duřpeka nebo jeho děti. Všichni bydleli v kol. Jadvanin na Volyni. Prosím, kdo by měl o jmenovaných jakékoliv zprávy, aby je podal na adresu:

Mrs. Josefa Mikolajczyk
261 - 6th Str. Silvis, Ill. USA

Předám hostinskou živnost v dobrém stavu za odhadní cenu NPF v Levonicích čp. 14 u Postoloprty.

Olga Krausová, Levonice čp. 14, p. Postoloprty

Krajan z obvodu poštovního úřadu Králíky, který žádal o bližší informace ve věci inserátu o odstoupení rodinného domku u Žatce upozorňujeme, že ve svém dopise neuvedl jméno ani adresu a proto nemůžeme odpovědět.

Administrace

Přijmu hospodyně k vedení domácnosti, nejraději ihned. Přihlášky do adm. t. l.

BLAHOPRÁNÍ

Milé babičce Alžbětě Hromadové z Lipence k jejím 65. narozeninám, které oslaví 19. listopadu t. r., za její obětavou lásku děkují a do dalších mnoha let vše nejlepší přejí

Ládiček a tatka s mamkou

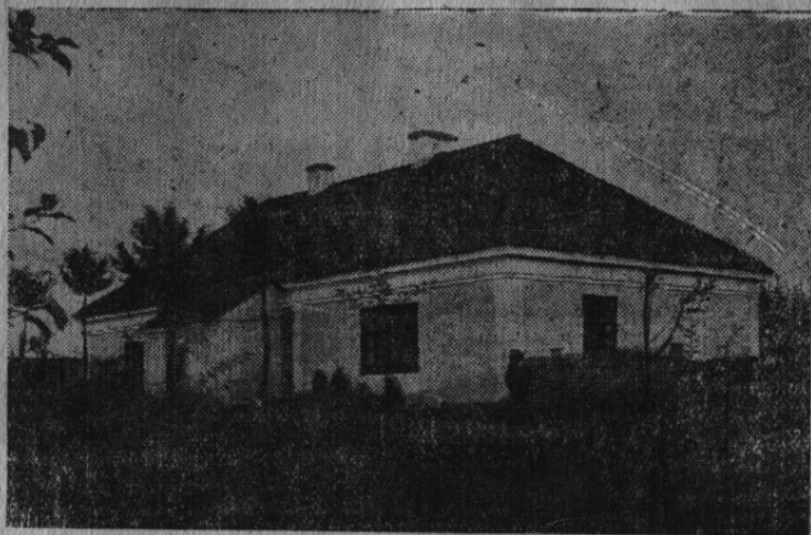
Tiskový fond

Václav Brázda, ČSSS Březina u Pacova, věnoval na tiskový fond 50 Kčs. — Srdečně děkujeme!

Popisy českých osad na Volyni — Kvasilov

Podle vyprávění starších občanů Kvasilova zpracovala Marie Tomášová

Správci školy byli Poláci, ačkoliv český učitel Vl. Tomáš byl služebně starší. Snahou Vlad. Tomáše a konsula ing. Vladimíra Svárovského bylo zřídit v Kvasilově školu čistě českou, v níž by se žáci naučili pořádně alespoň jednomu jazyku. Zatím se vyučovalo mateřské řeči jen 4–5 hodin týdně. Učitel Vladimír Tomáš působil v Kvasilově od r. 1922 do r. 1935. Mnoho žáků vychodilo školu za jeho působení a mnozí na něj vzpomínají s láskou a úctou. Nejlepší dětská divadla s velkou výpravností se hrávala za jeho působení. V obci byl horlivým pracovníkem, byl pokladníkem v hasičském spolku, vzdělavatelem a jednatelem Sokola, knihovníkem v obecní knihovně, jednatelem Kola Matice školské, nepostradatelným nápovědou v divadelním kroužku a zároveň byl předsedou Sdružení českých učitelů v Polsku. Učitel Vl. Tomáš vyučoval děti češtině víc než mu dovozoval školní předpis a vychovával je v lásce ke staré vlasti. Proto když vztahy mezi Polskem a Československem se zkalily sporem Záolží, byl z Kvasilova jako „český šovinista“ přeložen na desetitřídní českou školu ve Zdobnově. Tam vyučoval až do r. 1941. Po něm nastupuje z Těšínska mladý učitel Javůrek, který vyučoval krátce od r. 1935 do r. 1936. Pak nastupuje J. Tomeš a vyučuje do r. 1944, kdy nastupuje do čs. vojenské jednotky v SSSR. S učitelem J. Tomešem jako druhá síla pracuje Polka Horadecka, od r. 1939 až 1940 pak sl. Luba Sedláčková, která již zůstala do reemigrace. To již počet je tak malý, že stačila jedna učitelská síla, poněvadž vět-

Kvasilovská škola z r. 1897

šina dětí docházela do Zdobnova do desetitřídní české školy.

Mnoho kvasilovské mládeže navštěvovalo střední a vyšší školy. Do první světové války studovali: Jan Čížek na vyšší hospodářské škole v Umaní u Kijeva, Jan Stránský na malířské škole v Kijevě a Vladimír Tomáš na fysicko-matematické fakultě rovněž v Kijevě na universitě sv. Vladimíra, Václav Vacátko na veterinárním institutu také v Kijevě. Po uzavření hranic polsko-ruských byly tyto studie přerušeny.

Také polskou střední školu — gymnasium v Rovně a Zdobnově — navštěvovala kvasilovská mládež. Vysokoškolská studia v Praze absolvovali ing. Václav Perný, MUDr. Helena Perná, ing. Marie Millerová, ing. Jiří Jandura.

Skupina školní mládeže v Kvasilově v r. 1928

Obecní knihovna byla v Kvasilově založena současně s otevřením školy. Něco knih darovali občané ze svých sbírek a pak se nakupovaly knihy z výtěžku ochotnických a dětských divadel. V roce 1889 byla založena z iniciativy občana Čeňka Stránského „Čtenářská Beseda“. Původně měla za cíl lepší osvojení si ruštiny a tak se vytvořila česko-ruská knihovna, jedna z největších na Volyni. Za první světové války vzala knihovna skoro za své, teprve po válce počal počet českých knih opět stoupat. Něco dostala obec darem a něco se opět koupilo z výtěžku kulturních podniků. Čtenářská Beseda byla prvním spolkem našich přistěhovalců. Hasičský dobrovolný sbor byl založen roku 1900, Sokolský spolek roku 1911, Kolo Matice školské roku 1924. Od 1. května roku 1926 začal vycházet v Kvasilově „Hlas Volyně“, což byla důležitá událost jak pro Kvasilov, tak pro celou českou menšinu v Polsku. Redaktorem časopisu byl Antonín Perný.

Hned, jak jen pominuly počáteční obtíže, založili první osadníci ochotnický divadelní spolek. Hrávaly se hry jako „Mlynářovo dítě“, „Jan za chrta dán“ a podobné hry z vesnického života.

Roku 1882 navštívil Kvasilov kijevský generál-gubernátor Drentel. Prohlížel si školu a hospodářství a velice se mu „u Čechů“ líbilo. V hospodářství Antonína Stránského muselo se zapřáhnout do mlátičky, aby viděl, jak se mlátí strojem.

Pokračování příště

S hlubokým žalem v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že dne 29. září 1951 nás navždy opustila naše drahá maminka a babička Karolina Dolejšová. Zemřela tiše ve věku 69 let. Spi sladce, drahá maminko, v české zemi na chotěšovském hřbitově. Dej Ti Bůh lehké odpočinutí a světlo věčné necht' Ti svítí.

My na Tebe, Tvou lásku a předsobré srdce nikdy nezapomeneme. Truchlíci synové, dcery a vnoučata

S nezměrnou bolestí v srdcích vzpomínáme na den 24. října 1950, kdy tragicky zahynula v Chomutově při návratu ze zaměstnání naše drahá Eugenie Chárová, nar. 15. 6. 1933 v Sofievce, okr. Žitomír. U příležitosti smutečního výročí posíláme jí na hrob do Mnichova, okr. Mariánské Lázně, kyticí nevadnoucích vzpomínek.

Drahá Ženičko, je tomu již rok, co zalétají naše smutné vzpomínky na hrob, kde spíš svým věčným snem.

Věříme, že všichni, kdož jste ji znali a měli rádi pro její mírnou povahu a dobré srdce, vzpomenete s námi.

Truchlíci matka, sestry, bratři, švagři a příbuzní

Hluboce zarmoucení oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustila naše všemi milo-

vaná manželka a matička Ludmila Augustová, z domu Knesplová, rodem z Ulbárova na Volyni.

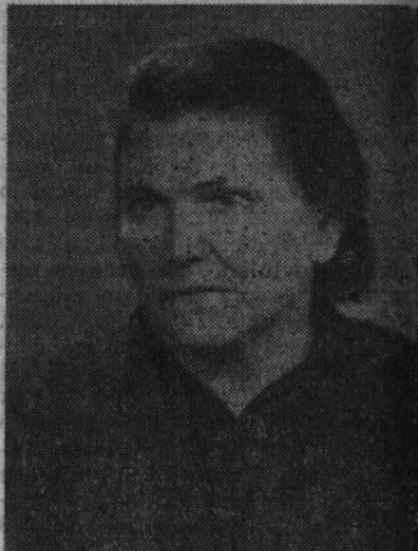
Po těžké nemoci neúprosná smrt ji vyrvala ze středu jí milujících ve věku 56 let.

Tělesné její pozůstatky byly k věčnému odpočinku uloženy dne 19. srpna 1951 na městském hřbitově ve Sternberku. Budiž jí rodinná země česká lehkou!

Vzpomínáme a nikdy nezapomeneme!

Zarmoucení: manžel, syn, dcera, zeť, snacha, bratr a sestry s rod.

Bolestně zarmoucení oznamujeme všem přátelům a známým, že nás navždy opustila naše milovaná maminka a babička Věra Hajná, nar. v roce 1893 v Libánovce na Volyni. Po dvoutýdenní těžké nemoci zemřela 13. 10. t. r. v nemocnici v Karlových Varech.

Drahá maminko a babičko, krutý osud Vám nedopřál prožívati své stáří v klidu mezi námi. Na Vaše starostlivé ruce a dobré srdce budeme stále s něhou a láskou vzpomínat. Prosíme, kdož jste znali její dobré srdce, věnujte jí s námi tichou vzpomínku.

Děti, vnuci a příbuzní

S nezmenšenou bolestí vzpomínám na den 24. listopadu 1950, kdy mi navždy odešla moje milá maminka Věra Štrojsová, roz. Leonťinová z Kvasilova.

Kdož jste ji znali, věnujte jí tak tichou vzpomínku.

Dcera

S bolestí v srdcích vzpomínáme dvacátého výročí 1. listopadu 1931, kdy rukou nepříteli lidu byl zavražděn náš drahý bratr Josef Dolejš v raném věku 21 let.

Drahý bratře! Jako syn veliké sovětské vlasti bojoval jsi za práva dělníků a nebylo Ti dopřáno se s námi radovat z dosažených úspěchů. My však na Tebe nezapomeneme, neboť Tvá krev je i v našem těle a láska k Tobě je stále v našich srdcích.

Věříme, že všichni, kdož jste ho znali a měli rádi pro jeho dobrou povahu a zlaté srdce, věnujte mu tichou vzpomínku s námi. — Spi sladce, drahý bratře, na daleké Volyni.

Vzpomínají bratři a sestry